KR Kammarrätten
RÄTTSFALL

Avdrag för gäldränta vid gåvoreverser till minderåriga barn.

Enligt fyra den 30 december 1948 utfärdade skuldebrev förklarade sig en person, X — i överensstämmelse med ett samma dag utfärdat gåvobrev (ej företett i målet) — betalningsskyldig i förhållande till vart och ett av sina fyra minderåriga barn, därav två söner och två döttrar, med 18.000 kronor till varje son och 12.000 kronor till varje dotter, samtliga belopp löpande med 6 % ränta från den 1 juli samma år.

I sin år 1949 avgivna självdeklaration yrkade X avdrag med 1.800 kronor för ränta å de fyra skuldebreven, vilket yrkande godkändes av vederbörande TN.

Hos prövningsnämnden hemställde taxeringsintendenten, att X:s skattepliktiga inkomster måtte höjas med sistnämnda belopp samt anförde till stöd härför bl. a. följande: X hade icke visat att ifrågavarande gäldräntor blivit utbetalda till barnen. Även om sådan utbetalning skett, finge det antagas, att transaktionen med skulderna till barnen vidtagits uteslutande i syfte att erhålla en lindring i beskattningen, enär X icke ägde förmögenhet av sådan storlek, att reverserna i barnens händer syntes tillföra dem något större verkligt värde och räntebeloppet för vart och ett av barnen skulle medföra en förhållandevis låg skatt. Ej heller kunde reverserna antagas erhålla något betydande värde för barnens "utbildning eller uppfostran", vilket vid gåvobeskattningen angivits vara syftet med deras utställande. Därest X:s förfaringssätt skulle godtagas, komme detta att leda till att alla föräldrar med minderåriga barn i icke obetydlig grad kunde undandraga sig verkningarna av skatteprogressionen genom att kringgå bestämmelsen i 20 § kommunalskattelagen att avdrag ej finge ske för vad som lämnas till annans undervisning eller uppfostran.

Av taxeringsintendentens yttrande hade X haft del och med anledning härav inkommit med erinringar, i vilka X bestred den ifrågasatta höjningen. X anförde därvid bl. a. följande: De X för år 1948 enligt reverserna åvilande ränteförpliktelserna hade han fullgjort och hade de sålunda erlagda medlen helt använts för barnens räkning. Reverserna hade icke tillkommit för skens skull och finge anses representera ett verkligt värde för barnen med hänsyn till de förmögenhetstillgångar, som låge i en X tillhörig fastighet, de tillgångar, vilka med tiden i arv komme att tillföras hans hustru och X:s inkomster av arbete (ca. 20.000 kronor för år).

PN beslöt i enlighet med taxeringsintendentens hemställan.

Hos Kammarrätten anförde X besvär under yrkande om fastställande av taxeringsnämndens beslut.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-16 17:14:16

I avgivna yttranden hemställde såväl taxeringsnämndens ordförande som taxeringsintendenten om avslag å besvären; för sin del anförde taxeringsintendenten följande: Transaktionen med gåvorna till barnen vore uppenbarligen ett skenavtal, åstadkommet enbart i syfte att vinna lindring vid inkomstbeskattningen. Det vore fortfarande icke styrkt, att de räntebelopp, för vilka avdrag yrkats, blivit till barnen utbetalda.

Genom utslag den 10 januari 1951 fann Kammarrätten ej skäl att göra ändring i prövningsnämndens beslut.

Skattskyldighet för värdet av aktier i visst fall då utdelningen tillkommer annan än ägaren

I sin år 1948 avgivna självdeklaration hade A. såsom inkomst av kapital upptagit ett belopp av 420 kronor, utgörande utdelning å vissa närmare angivna, A:s son tillhöriga aktier.

Med stöd av bestämmelsen i 13 § d) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beslöt vederbörande taxeringsnämnd att — med avvikelse från A:s självdeklaration — värdet av ifrågavarande aktier skulle tilläggas den i deklarationen uppgivna förmögenheten och bestämde A:s taxering till sådan skatt i enlighet härmed.

Hos PN anförde A besvär samt yr- A besvär samt yrkade att jämlikt bestämmelsen i 9 § 2 mom. c) samma förordning ej bli beskattad för ifrågavarande aktier, då ju i föreliggande fall den årliga avkomsten understege 1 000 kronor.

I yttrande över besvären avstyrkte taxeringsnämndens ordförande bifall samt anförde bl. a. följande: Enligt 13 § d) nämnda förordning skulle A. i detta fall i fråga om skyldighet att erlägga skatt för förmögenhet likställas med ägare och vore denne enligt 9 § mom. d) befriad från att upptaga rätten till denna förmögenhet såsom tillgång. Vad i 9 § 2 mom. c) stadgades om dylik befrielse beträffande "rätt till annan ränta, avkomst eller förmån än i b) avses" torde icke ha avseende å det slags rättighet, varom nu vore fråga. Eljest skulle ju dylik förmögenhet ej bli beskattad, enär ägaren ostridigt ej skulle skatta för den.

Jämväl TI avstyrkte bifall till besvären.

Genom beslut den 16 september 1948 biföll PN A:s talan och nedsatte taxeringen i enlighet med deklarationen.

Hos Kammarrätten anförde taxeringsintendenten besvär under yrkande, att taxeringsnämndens beslut måtte fastställas.

Genom utslag den 9 januari 1951 fann KR med avseende å vad i målet förekommit skäligt att med ändring av PN:s beslut fastställa TN:s beslut.

[Jfr förordningen om statlig förmögenhetsskatt 3 § 2 mom. c) och 7 § d).]

Vill Ni vara säker på att erhålla alla nummer av

SKATTENYTT

från början bör prenumeration ske omedelbart genom inbetalning av kr. 10:— på postgirokonto 37 29 45, Fack 5, Leksand.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-16 17:14:16